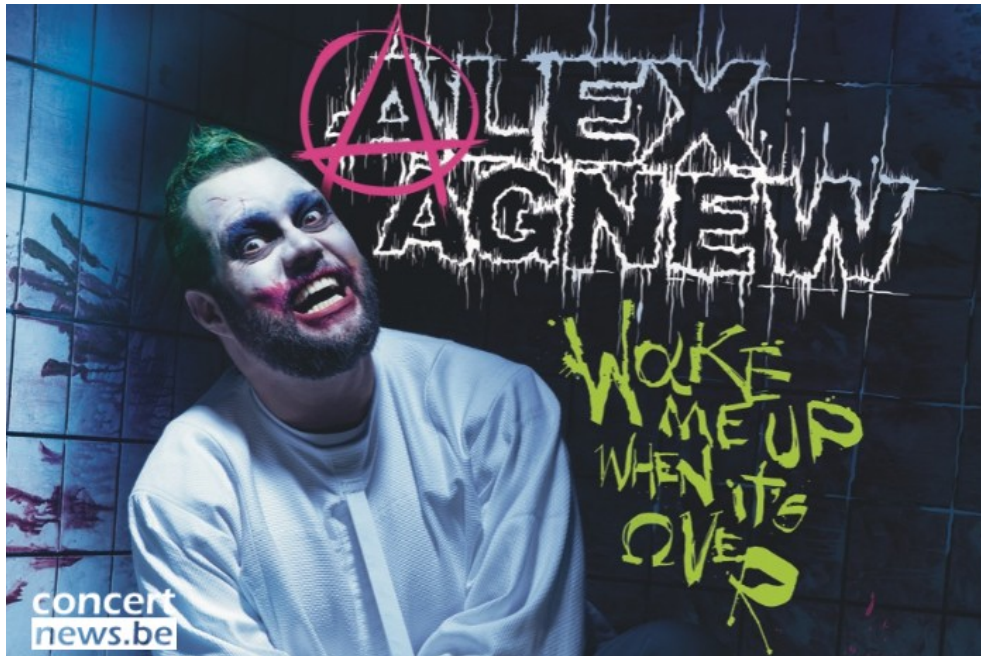


# Recensie Alex Agnew ★★★★★

dinsdag 20 september 2022 Stadsschouwburg Antwerpen Bert Hertogs



Niet op een wei in Werchter of all places maar wel in Antwerpen, waar anders, ging Alex Agnews jongste voorstelling Wake me up when it's over in première. Een show waarin de stand up comedian vooral zijn publiek centraal zette en het bedankte dat hij dankzij hen ongepaste zaken mocht vertellen die wél grappig zijn. Want zo had ie tijdens corona ondervonden, twee vrouwen (zijn vrouw en dochter Amy) in huis hebben die groter zijn dan jezelf en zowel letterlijk als figuurlijk op je kunnen neerkijken, het zorgt voor een deuk in het ego, een reality check. Zijn zucht naar erkenning werd zelfs zo groot dat ie om acht uur 's avonds het applaus in ontvangst nam toen iedereen buiten de handen op elkaar zette voor de zorg. Met zijn fietsje reed ie dan in de straten 'Dankuwel Sportpaleis' daaraan toevoegend.

'Als er nog een lockdown komt, ik blijf niet thuis. De zwakke mensen moeten gewoon dood.' stelde Alex Agnew die ondertussen kennis gemaakt had met nieuwe fenomenen als de e-bike, de elektrische step en godbetert, de eenwieler. Stuk voor stuk zijn het zwakke weggebruikers die er gebruik van maken die zich echter niet zo voordoen in het verkeer. De komiek, die vaststelde tijdens corona dat ie opgesloten zat in zijn eigen hoofd, de kermis van de hel, hekelt zich dan ook te pletter aan hun gedrag op straat en wil ze liever naar de eeuwige jachtvelden sturen.

Dat mannen tot 30% meer verdienen dan vrouwen nuanceert ie door de geldtransfers aan te stippen (ten belope van, jawel, zo'n 30% van het inkomen van de man) die richting vrouwlief gaan. Dan mag je nog de belangrijkste verdiener zijn waardoor zijn gezin in een riant woonst kan wonen, onder de indruk zijn de vrouwen die met hem onder hetzelfde dak leven kennelijk niet. En dat ie helemaal niks te zeggen heeft in huis werd ook pijnlijk duidelijk toen de twee hem om een hond vroegen. Een die past bij zijn imago zag ie uiteindelijk wel zitten, zo'n pitbull of een zwarte labrador. Het werd ... een dwergpoedel waarmee hij in de badkamer

toen ie naar het dopje van zijn tandpasta zocht een innige band creëerde wanneer het beest begon te snuffelen en likken aan Agnews aars.

Andere onderwerpen die Alex Agnew aansnijdt in Wake me up when it's over zijn seks – uiteraard – waarbij hij aantoont dat deze daad niet om machtsmisbruik en onderdrukking hoeft te draaien, maar gewoon ook grappig kan zijn. Verder mag politiek uiteraard ook niet ontbreken: 'Ik zit niet in het rechtse of het linkse kamp. Ik zit in mijn kamp!' waarna ie in zijn sterkste stuk beide even op zijn plaats zet als ie de top vier van de massamoordenaars overloopt en samen met ons vaststelt dat op één en twee daar namen (Mao Zedong en Jozef Stalin) staan die tot het kamp van de PVDA behoren. Op drie staat Hitler, en zoals bij de Rode Duivels, grijpt België nèt naast een podiumplaats. Leopold II strandt op de vierde plek. Black lives matter voelt volgens hem zeer geïmporteerd aan en de wokers, met wie hij aanvankelijk de overtuigingen deelt en later niet meer, zet ie op zijn plaats. Enkele niet zo flatterende adjectieven slingert hij terecht in hun richting: dogmatisch, humorloos ... Je hebt het verkloot als rechts vrije meningsuiting gaat claimen, analyseert ie de situatie treffend.

Muzikaal komt 10.000 Luchtballonnen van K3 even langs, quote ie 'Anger is an energy' van John Lydon waarbij hij vaststelt dat ie door het ouder worden nu van kwaadheid vooral moe wordt en hekelt ie terecht jongeren die nu claimen dat hun generatie de eerste is waar mannen make up dragen. Agnew, die een David Bowie t shirt draagt, verwijst daarbij even naar deze Britse ster maar ook zijn eigen punkverleden als tiener – mét hanenkam wat hem ooit een hilarische reactie heeft opgeleverd - en namen als Iggy Pop, Tears for fears, Boy George en stelt vast dat de douchescènes van de originele Top Gun (waarin Maverick en Ice-Man te zien zijn) iets in beweging brengen bij hem.

Over de lgbtqia+-gemeenschap merkt Alex Agnew op dat het mensen zijn die anderen niet graag in hokjes steken maar kennelijk zichzelf wél. Het absurde van de 300 genders die bestaan kaart ie ook terecht aan. Zoals het Adamasgender dat weigert om gecategoriseerd te worden maar toch maar mooi opgenomen is in het lijstje wat op zijn zachtst gezegd tegenstrijdig is. Dat het er geen 300 zijn in werkelijkheid toont ie aan wanneer ie vaststelt dat het batgender synoniem is voor nocturnalgender, owlgender en moongender, een gender dat zich 's nachts intensifieert wat Agnew aan het fantaseren doet slagen. Hij beeldt zich in dat Kevin bij volle maan transformeert in Lady Gaga wat hem tot een duet met zichzelf brengt: 'Shallow'.

Op Alex Agnews advies hebben we trouwens die lijst met 300 genders even geconsulteerd. 'Curryworst' – 'Ik voel me een curryworst dus ik ben een curryworst!' – staat daar vooralsnog niet in. Het lijkt ons dan ook een ondertussen verouderde lijst. Wat de stand up comedian eigenlijk wil zeggen, is dat al die genders draaien om identiteit. Het zou veel makkelijker kunnen, mochten de twee bestaande genders, man en vrouw, als concept gewoon opengetrokken kunnen worden zodat iedereen zich in een van de twee kan terugvinden.

Alex Agnew, een held op het podium, een pantoffelheld thuis, laat zich in Wake me up when it's over zoals steeds van zijn verdraagzaamste kant zien, zeker naar transgenders toe bijvoorbeeld, maar botst ook op bepaalde grenzen van wat simpelweg niet te tolereren valt: het gedrag van wokers, eenwielers, e-bikers en mensen op een elektrische step bijvoorbeeld.

< Bert Hertogs >